

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Веселина Вълева

Членове: Красимира Костова
Магдалена Лазарова

при участието на секретаря Емилия Б. Найденова
в присъствието на прокурора Ю. Л.
като разгледа докладваното от Магдалена Лазарова Наказателно дело за възобновяване № 20231000601457 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXXIII от НПК.

Образувано е по повод постъпили „Молба-Обжалване“ с вх. № 504130/11.10.2023г. на ВКС и „Допълнение към молба Обжалване“ с вх. № 504290/30.10.2023г. на ВК, подадени от осъдения Х. Л. В., препратени с писмо зам. председателя на ВКС и ръководител на НК, с което е прието, че същите касаят искане на осъденото лице за възобновяване на основание чл.422 А.1 т.5 НПК на производството по чнд № 13683/2022г. по описа на СРС, приключило с определение от 25.01.2023г. (потвърдено с решение № 647 от 08.09.2023 г. по внчд № 1300/2023г. на СГС, НО, 6 въззивен състав), с което на основание чл.306 А.1 т.1 НПК вр. чл.25 А.1 вр. чл.23 А.1 НК му е било определено едно общо най-тежко наказание измежду наложените по НОХД № 5329/2018 г. по описа на СГС, НО, 7 състав и НОХД № 18138/2021 г. по описа на СРС, НО, 121 състав. В същите се съдържат множество възражения, някои от които недостатъчно ясни или некасаещи производството по чл.306 А.1 т.1 НПК вр. чл.25 вр. чл.23 НК, като с оглед ограничения предмет на настоящото извънредно контролно производство на осъдения бе предоставена възможност да конкретизира оплакванията и претенцията си в рамките на същото, които в проведеното съдебно заседание бяха очертани от него в следните три пункта: при произнасянето си СРС не е

включил във формираната съвкупност предходните му осъждания по нохд № 18/1995 г. и по нохд № 1864/2004 г., и двете по описа на Софийски градски съд; постановил е повторно изтърпяване на неизтърпяната част от наказанието по тях по реда на чл.70 А.7 изр.1 НК и същевременно е пропуснал да зачете всички работни дни, както и времето на участието му в обучения и квалификационни курсове.

В съдебно заседание представителят на А. П. – София пледира, че не са налице изискванията на закона за възобновяване на наказателното производство, като намира направените възражения от осъдения В. за неоснователни.

Назначеният служебен защитник - адв.В. поддържа доводите в депозираната молба, като същевременно държи да отбележи, че по делото има изготвени съответни справки, в които не фигурират курсове и квалификации на лишения от свобода, поради което не намира основание да счита, освен ако подзащитният ѝ не твърди нещо по-различно, че съдът е допуснал пропуск с неприпадането им от срока на наложеното наказание. Не намира основания за включване в извършената кумулация и на наказанието от 27 години лишаване от свобода по предходното осъждане на В., тъй като при извършване на групирането съдът трябва да вземе предвид изисканите справки за всички присъди на лицето, след което преценява кои присъди следва да бъдат кумулирани, в каква група и следва да бъде наложено наказание, което е най-благоприятно за осъденото лице. По отношение на възражението, че съдът е постановил повторно изтърпяване на вече изтърпяното наказание от 2 години 5 месеца и 18 дни, защитникът сочи, че в съдебните актове на СРС и СГС изрично е посочено, че същото вече е било изтърпяно в цялост.

Осъденият В., в лична защита поддържа възраженията си, като в последната си дума оставя на преценката на съда, но настоява, че е в правото си и не трябва да е „съществено засегнат от негативите на системата съобразно закона“.

САС намира искането за възобновяване за допустимо, като депозирано в срока по чл.421 А.3 НПК от осъденото лице срещу влязъл в сила съдебен акт, непроверен по касационен ред, но разгледано по същество същото се явява неоснователно по следните съображения:

От прегледа на материалите по делото не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения, както в процеса по събиране на доказателства, така и при техния анализ в процедурата по чл.306 А.1 т.1 от НПК вр. чл.25 А.1 вр. чл.23 А.1 от НК, които да са довели до накърняване на правата на осъденото лице. Първоинстанционният съд и въззивният съд са изпълнили, съобразно разпоредбите на закона, процесуалните си задължения

за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата, относими към предмета на делото, въз основа на които са постановили съдебните си актове, съдържащи нужната аргументация.

Правилно при извършения инстанционен контрол СГС с решението си от 08.09.2023 г. по внчд № 1300/2023г. е потвърдил определението от 25.01.2023г. на СРС по нчд № 13683/2022г., с което законосъобразно на основание чл.306 А.1 т.1 НПК вр. чл.25 А.1 вр. чл.23 А.1 от НК по отношение на осъдения Х. В. е било определено е едно общо наказание измежду наказанието от 10 години лишаване от свобода, наложено му с влязла в сила на 27.05.2020г. присъда по нохд № 5329/2018 г. по описа на СГС, НО и наказанието от 6 месеца лишаване от свобода, наложено му с влязло в сила на 19.10.2022г. споразумение по нохд № 18138/2021 г. по описа на СРС, НО, а именно по-тежкото от тях в размер на 10 години лишаване от свобода. С оглед нормата на чл.57 А.1 т.2 от ЗИНССС правилно е бил определен и първоначалният режим (строг) за неговото изтърпяване. Касае се за деяния съответно по чл.199 А.1 т.4 вр. чл.198 А.1 вр. чл.29 А.1 б. „а“ от НК и по чл.290 А.1 от НК, извършени съответно на 13.06.2018г. и на 12.02.2019г. т.е. преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях.

В съгласие с разпоредбата на чл.70 А.7 от НК СРС е постановил отделно изтърпяване на неизтърпяната част от наказанието лишаване от свобода, наложено на В. по нохд №18/1995г. и по нохд №1864/2004 г., и двете по описа на СГС в размер на 2 години и 5 месеца и 18 дни при строг режим, за което изрично е било отбелязано, че към момента на съдебното произнасяне се явява изцяло изтърпяно. На основание чл. 59 от НК и чл.25 А.2 от НК законосъобразно е било приспаднато и времето през което осъденото лице е било задържано по реда на ЗМВР, по реда на чл.64 от НПК, времето на взетата мярка за неотклонение „задържане под стража“ по нохд № 5329/2018 г. по описа на СГС, както и изтърпяната част от наказанието лишаване от свобода по формираната съвкупност.

Не е възможно да бъде удовлетворено искането на осъдения за включване в тази съвкупност и на наказанията по предходните му осъждания му в общ размер на 27 години лишаване от свобода. С влязла в сила на 15.01.1997г. присъда, постановена по нохд № 18/1995 г. по описа на СГС, същият е бил осъден за извършени престъпления по чл.256 А.2 вр. чл.199 А.2 т.2пр.1 вр. чл.20 А.2 от НК; по чл.346 А.2 б. „а“ пр.2 вр. чл.20 А.2 от НК; по чл.330 А.1 от НК и по чл.251 от НК, за които на основание чл.23 от НК му е било определено едно общо наказание в размер на 20 години лишаване от свобода при първоначален усилено строг режим на изтърпяване. С последваща присъда, влязла в сила на 19.12.2008г., постановена по нохд № 1864/2004 г. по описа на СГС, НО за извършено престъпление по чл.199 А.1

т.4 вр. чл.198 А.1 вр. чл.29 А.1 б. „б“ вр. чл.18 А.1 от НК му е било наложено наказание в размер на 7 години лишаване от свобода при първоначален строг режим на изтърпяване, като на основание чл.27 А.2 от НК същото е било присъединено изцяло към неизтърпяната част от наказанието, наложено му по нхд №18/1995г. по описа на СГС. С определение по нчд № 818/2017 г. по описа на СГС, влязло в сила на 17.03.2017 г., В. е бил условно предсрочно освободен от изтърпяване на останалата му част от наказанието лишаване от свобода за срок от две години, пет месеца и осемнадесет дни, определено му по тези две наказателни производства, като на основание чл. 70 А. 6 от НК му е определен изпитателен срок в същия размер. Несъмнено деянията по № 5329/2018 г. по описа на СГС и по нхд №18138/2021 г. по описа на СРС се явяват извършени след влизане в сила на осъдителните съдебни актове по тези дела, което прави невъзможно групирането на наложените с тях наказания по реда чл.25 А.1 вр. чл.23 А.1 от НК. Нещо повече, те се явяват в изпитателния срок, определен му по на основание чл.70 А.6 от НК с влязлото в сила определение от 17.03.2017г. по нчд № 818/2017г. по описа на СГС, което предвид императивния характер на разпоредбата на чл.70 А.1 изр.1 от НК е наложило да бъде постановено неговото отделно изтърпяване в цялост, като в произнасянето, както на СРС, така и на СГС, изрично е пояснено, че на практика същото към този момент вече е било изтърпяно (на 01.07.2022г. според приложената справка рег.№ И-348 /16.01.2023г. на началник на сектор „Режимна дейност“-ГДИН , със зачетени 3 месеца и 20 дни от работа), поради което не може да се споделят оплакванията на В., че същото е било отново активирано. Произнасянето в тази част има само формален характер и не влече като последица повторно изтърпяване на вече изтърпяно наказание, каквото тълкуване прави осъденото лице. Тук е мястото да се отбележи, че възражението на осъдения за допуснато нарушение при прилагането на тази императивна норма е несъстоятелно, доколкото всички коментирани осъждания касаят умишлени престъпления, включително и това по чл.290 от Н К (по нхд № 18138/2022г. по описа на СРС), като единствено при последващо извършване на непредпазливо престъпление, съдът съгласно чл.70 А.7 изр.2 от НК може по своя преценка да постанови отделно изтърпяване на отложеното наказание частично или въобще да не бъде изтърпяно, какъвто не е настоящият казус. От приложените по делото справки не се установяват пропуски при прилагане на чл.59 НК и чл.25 А.2 от НК, като такива впрочем не се заявяват и от осъдения. Възраженията му, свързани с незачитане на работни дни респ. времето за присъствие на учебни занятия по чл.178 А.1 и 4 от ЗИНЗС, не намират подкрепа в приложената по делото справка рег.№ И-348 /16.01.2023г. на началник на сектор „Режимна дейност“-ГДИН, съдържаща детайлно отразяване на изтърпяното наказание – „фактически, от арести и от работа“, както и остатъка от него към

06.01.2023г. в размер на 7 години 3 месеца и 6 дни. В същата не фигурират данни лишеният от свобода В. да е бил включен в общообразователно обучение, курсове за придобиване на специалност или за повишаване на квалификация, специализирани програми за въздействие, присъствието в учебните занятия, по които би обусловило прилагането на разпоредбата на чл.178 А.4 от ЗИНЗС, като доказателства в обратния смисъл не са били ангажирани от осъдения.

В контекста на изложеното САС намира, че при разглеждане на делото не са били допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.422 А.1 т.5 вр. с чл.348 А. 1 т. 1 – 3 от НПК, поради което

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Х. Л. В. за възобновяване на основание чл.422 А.1 т.5 НПК на производството по чнд № 13683/2022г. по описа на СРС, приключило с определение от 25.01.2023г. (потвърдено с решение № 647 от 08.09.2023 г. по внчд № 1300/2023г. на СГС, НО, 6 въззивен състав).

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____